06/02/2019

Πανηγύρισε ο Ιερός Ναός του Αγίου Φωτίου Βεργίνης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Κατά το διήμερο 5 και 6 Φεβρουαρίου πανηγύρισε ο Ιερός Ναός του Αγίου Φωτίου Βεργίνης. Το εσπέρας της εορτής ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό, ενώ τον θείο λόγο κήρυξε ο Αρχιερατικός Επίτροπος Βεργίνης Αρχιμανδρίτης Ιερεμίας Γεωργαλής. Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος τέλεσε αρχιερατική θεία λειτουργία και κήρυξε το θείο λόγο.

Ακολουθεί η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στη Θεία Λειτουργία:

«Καί ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἅ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κἀ-κεῖ-να με δεῖ ἀγαγεῖν καί τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσιν, καί γενήσεται μία ποίμνη εἷς ποιμήν».

Στή διάρκεια τῆς δημόσιας ζωῆς του ὁ Χριστός προσπάθησε μέ πολ-λούς τρόπους νά ἐξηγήσει στούς ἀνθρώπους ποιός ἦταν καί τί ἦρθε νά τούς προσφέρει. Διότι μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νά περίμεναν ἐπί αἰῶ-νες τόν Μεσσία, νά περίμεναν τόν λυτρωτή καί σωτήρα τους, ὅμως ἦταν δύσκολο νά συνει-δητοποιή-σουν καί νά κατα-νοή-σουν ποιός ἦταν ὁ Χριστός καί πῶς μποροῦσε νά τούς συμφι-λιώ-σει μέ τόν Θεό καί νά τούς ἀπαλ-λάξει ἀπό τό βά-ρος τῶν ἁμαρτιῶν.

Μέχρι τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἰσραηλίτες γνώ-ρι-ζαν ἕναν Θεό αὐ-στηρό, ἕναν Θεό τιμωρό. Τό ἴδιο καί ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοί πού λά-τρευ--αν στά εἴδωλα. Πίστευαν ὅτι ὁ Θεός ἦταν ἐκδικητικός, ἦταν αὐ-τός πού ἤλεγ-χε τούς ἀνθρώ-πους, πού ἐπιδί-καζε τιμω-ρίες, πού ἦταν αἰτία καταστροφῶν καί συμφορῶν γιά τούς ἀνθρώ-πους. Καί ἀκόμη ἡ ἔννοια τῆς ἀγάπης στή σχέση τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄν-θρωπο ἦταν ἄγνω-στη καί ξένη. Γι᾽ αὐτό καί ὁ Χρι-στός δέν ἦρθε στόν κόσμο ὡς Θε-ός,

δέν ἦρθε μέ τή δύναμη καί τή μεγαλοπρέπεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἦρ--θε ὡς ἄνθρωπος γιά νά μήν τρο-μάξει καί νά μήν φο-βίσει τόν ἄν-θρωπο, καί ἀντί νά τόν βοηθήσει νά τόν πλησιάσει, τόν ἀπομά-κρυ-νε.

Προσπαθώντας, λοιπόν, νά ἐξη-γή-σει ὁ Χριστός αὐτή τή σχέση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρω-πο, χρησιμοποιεῖ στό κήρυγμά του διάφορες οἰκεῖες εἰκόνες καί πα-ρα-βολές. Μία ἀπό αὐτές εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ καλοῦ ποιμένος, τήν ὁποία μᾶς παρου-σία-σε τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνά-γνωσμα.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ καλός ποιμέ-νας, ὁ στοργικός βο-σκός πού ἐν-δια-φέρεται καί μερι-μνᾶ γιά τά πρό-βατά του, γιά τούς ἀνθρώπους, καί θυσιάζεται γι᾽ αὐ-τά ἀνιδιο-τε-λῶς, προκειμένου νά μήν κινδυ-νεύ-σουν ἀπό τόν νοητό λύκο, ἀπό ὅσους δηλαδή τά ἐπιβου-λεύ-ονται καί προ-σπαθοῦν νά τά ἀπο-μα-κρύ-νουν ἀπό κοντά του.

Ὅμως ὁ Χριστός δέν περιορίζεται μόνο σέ αὐτή τήν ἰδιότητα τοῦ κα-λοῦ ποιμένος. Ἐκφράζει τό ἐν-δια-φέρον του καί γιά ἐκεῖνα τά πρό-βατα πού βρίσκονται μακριά του, τά ὁποῖα δέν τόν γνωρίζουν ἤ ἀγνο-οῦν ὅτι ἀνήκουν στήν ποίμνη του, καί ἐπιδιώκει νά τά συγ-κατα-ρι-θμή--σει καί αὐτά στήν ποίμνη του γιά νά μήν κινδυνεύουν καί γιά νά μήν χαθοῦν.

«Καί ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, κἀκεῖ-να με δεῖ ἀγαγεῖν», λέγει ὁ Χρι-στός. Ἔχω καί ἄλλα πρόβατα πού δέν εἶναι σ᾽ αὐτή τήν αὐλή, καί πρέπει καί ἐκεῖνα νά τά φέρω κο-ντά μου.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ δέν πραγ-ματώνεται μόνο μέ τή δική του προσπάθεια ἀλλά καί μέ τήν ἐντολή «πορευθέντες μαθη-τεύ-σα-τε πάντα τά ἔθνη», πού ἀπευ-θύνει πρός τούς μαθητές του ἀλλά καί πρός ὅλους ἐκείνους, τούς ὁποίους διά τῆς Ἐκκλησίας του θά τούς κα-τα-στήσει ποιμένες τῶν λογικῶν του προβάτων.

Ἕνας ἀπό αὐτούς εἶναι καί ὁ ἑορ-ταζόμενος σήμερα Μέγας ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ προστάτης τῆς ἐνορίας σας, τόν ὁποῖο τιμοῦ-με στόν περικαλλῆ αὐτόν ναό τῆς Βεργίνας. Εἶναι ὁ ἅγιος Φώτιος, τόν ὁποῖο ὁ Χριστός κάλεσε ἀπό τήν ὑπηρεσία τοῦ αὐτοκράτορος στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας, καί τόν κατέστησε ποιμένα τῶν λο-γι-κῶν του προβάτων, ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καί οἰκου-με--νικό πατριάρχη.

Καί ἐκεῖνος ὡς καλός ποιμήν καί μιμητής τοῦ καλοῦ ποιμένος Χρι-στοῦ, δέν

περιορίσθηκε μόνο στή μέριμνα τῶν προβάτων πού βρι-σκό-ταν στήν αὐλή του, δηλαδή μό--νο στή μέριμνα τῶν χριστιανῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τοῦ Βυζαντίου, ἀλλά στράφηκε γιά νά ἀναζητήσει καί νά ἐλκύσει καί τά πρόβατα πού βρισκόταν μακριά του, τούς ἀνθρώ-πους πού βρισκό-ταν «ἐν χώρᾳ καί σκιᾷ θανάτου» καί ἀγνοοῦσαν τόν Χριστό καί τό εὐαγγέλιό του καί πίστευαν ἀκόμη στά εἴδωλα.

Ἔτσι ὡς καλός ποιμήν, ἀποφά-σι-σε νά στείλει δύο ἐκλεκτούς μα-θη-τές του, τούς Θεσσαλονικεῖς ἀδελ-φούς ἁγίους Κύ-ριλ-λο καί Μεθόδιο, στούς Σλάβους, γιά νά κηρύξουν τό εὐαγγέλιο καί νά τούς ἑλκύ-σουν στό φῶς τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Καί παρά τίς δυσκολίες καί τίς ἀντιξοότητες πού συνάντησαν οἱ δύο ἅγιοι ἀδελφοί, κατόρθωσαν νά εὐαγγελισθοῦν τόν Χριστό στούς Σλάβους, νά τούς φέρουν στή θεία αὐλή τοῦ Χριστοῦ καί νά τούς ἑνώσουν μέ τήν Ἐκκλησία του.

Ἄν, λοιπόν, οἱ Σλάβοι πιστεύουν σήμερα στόν Χριστό καί ἀνήκουν στήν κατ᾽ Ἀνατολάς Ὀρθόδοξη Ἐκ---κλησία, αὐτό τό ὀφείλουν ἀπο-κλειστικά στήν προσπάθεια τοῦ Με-γάλου Φωτίου καί τῶν μαθη-τῶν του, τῶν Θεσσαλονικέων ἁγί-ων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, καί στούς ἀγῶνες πού ἔδωσαν ἐκεῖ-νοι, ὥστε νά παραμείνουν ὀρ-θόδοξοι, καί νά μήν περάσουν στή δικαιο-δο-σία τῆς Δύσεως καί τοῦ πάπα, ὁ ὁποῖος μέ διάφορους τρό-πους προ-σπα---θοῦσε νά τούς προσεταιρι-σθεῖ.

Καί αὐτό ἰσχύει ἀνεξάρτητα ἀπό τό γεγονός ὅτι ξεχνοῦν σήμερα τί ὀφείλουν στόν Μέγα πατριάρχη Φώ-τιο, ἤ προσπαθοῦν νά οἰκειο-ποι---η-θοῦν καί τούς δύο αὐταδέλ-φους ἅγιο Κύριλλο καί Μεθόδιο καί νά τούς θεωροῦν καί αὐτούς Σλά-βους.

Ὅμως ἡ ἀλήθεια δέν ἀλλοιώ-νε-ται, καί τά γεγονότα ἀποδεικνύ-ουν τό μεγαλεῖο τῆς προσωπικό-τη--τος τοῦ τιμωμένου ἁγίου, τοῦ ἁγίου Φωτίου, καί τῆς προσφορᾶς του ὡς καλοῦ ποιμένος.

Ἑορτάζοντας, λοιπόν, σήμερα τή μνήμη του, ἐμεῖς πού ἔχουμε τό μεγάλο προνόμιο ἀπό τόν Χριστό νά βρισκόμεθα μέσα στήν αὐλή του, μέσα στήν Ἐκκλησία του, θά πρέπει νά φροντίζουμε καί νά προ--σέχουμε, ὥστε νά μήν ἐξερχό-μεθα μόνοι μας ἀπό τήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε μέ τή ζωή μας, εἴ-τε μέ τίς ἐπιλογές μας, εἴτε ἀκού-οντας ἀλλότριες φωνές καί ὄχι τή φωνή τῶν καλῶν ποι-μέ-νων μας, τῶν ἱερέων καί τοῦ Ἐπισκόπου, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν γιά ὅλους τή φωνή τοῦ ἀρχιποί-με-ν-ος Χριστοῦ. Διότι ἔτσι μόνο θά ζοῦμε ἀσφαλεῖς καί θά προοδεύουμε στή ζωή μας μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τήν ὀρθή πίστη, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς νά κερδίσουμε τή σω-τηρία πού μᾶς προσφέρει ὁ Χρι-στός.